

valget, at det er en Fremgangsmaade, hvorover ikke bør udtrykkes nogen meget stærk Dabel. Det er naturligt, at der maa en Billigelse til; men den stærke Dabel har Udvalget ikke troet, at der var Anledning til, saameget mere, som det angik tidligere Aar, og man altsaa egentlig ikke vidste, om denne Dabel blev udtalt over tidligere Bestyrelser, eller, idet man udtalte Dabel over Indstillinger, det da var Indstillingen fra den nuværende Bestyrer, som Dabelen skulde træffe. Derfor har Udvalget meent, at dette Udtryk burde forandres.

Det maa være mig tilladt ogsaa at henlede Opmærksomheden paa en Post, som findes i Beretningen Pag. 84—86. Den angaaer Befordringsgodtgjørelse og ender med en Indstilling fra Statsrevisionens Side om et Beløb af 517 Rd. 20 ß. Spørgsmaalet er, om de Befordringsudgifter, som have været afholdte i 1855—56, men henhøre til Finantsaaret 1854—55, kunne passere, uden at der finder Billigelse af Rigsdagen Sted. Statsrevisionen har været af den Mening, at Billigelse var nødvendig. Ministeriet har Pag. 85 udtalt, at Hjemmelen maatte findes i Tillægsbevillingsloven for 1855—56 § 2, og Udvalget maa i saa Henseende tiltræde denne Anskuelse. Der er i Bemærkningerne til denne Tillægsbevilling begrundet en Indstilling, som er gjort i Anledning af Befordringsudgifter. Der var nemlig fremkommet fra By- og Herredsfoged Gad i Søby Krav paa Godtgjørelse for Reiser, som vare foretagne i Aarene 1846—54 inclusive. Dette var begrundet i, at han ikke havde været opmærksom paa, at der tilkom ham en Godtgjørelse for de Slags Reiser, som han havde udført. Ministeriet fandt, at Billighed talte for, at saadan Godtgjørelse maatte gives ham, og udbetalte ham Godtgjørelse for 1854, men søgte Rigsdagens Bevilling for Udgiften 1846—53. Det er dette Punkt, som maa udhæves, at Befordringsudgiften for 1854 blev ved denne Tillægsbevillingslov af Ministeriet erkjendt for at være bevilget ved Loven for 1855—56, og at Rigsdagen derimod ingen Indvending gjorde. Rigsdagen forandrede ikke Ministeriets Indstilling til Bevilling af Penge for Reiser i 1846—54 incl., men kun for de

Aar, der vare indstillede af Ministeriet. Derved maatte det altsaa ansees erkjendt fra Rigsdagens Side, at Befordringsudgifter, der vare faldne i foregaaende Aar, kunde afholdes i det Finantsaar, for hvilket der aflægges Regnskab. Det er en ganske naturlig Betragtning, fordi Regningerne for de Reiser, der foretages i Slutningen af hvert Finantsaar, ikke ville kunne indkomme saa tidlig, at de kunne afholdes indenfor Finantsaarets Grændser. Men naar det saaledes maa ansees anerkjendt fra Rigsdagens Side, at Bevillingen er forstaaet paa den Maade, antager Udvalget ikke, at det er nødvendigt, at der herom staaer en Indstilling. Jeg har tilladt mig at give denne Fremstilling af Sagen, fordi det af mig ved at affatte Bestemningen var overseet, at Udvalget var blevet enig om, at denne Sum 517 Rd. 20 ß. skulde udgaae; men efterat jeg var bleven opmærksom derpaa, antog jeg det for hensigtsmæssigt ikke at stille noget Endringsforslag til nærværende Behandling, idet det da vilde komme uden at være motiveret fra Udvalgets Side, men at jeg vilde forsøge paa at give en Fremstilling af Sagen ved denne Behandling, for at Udvalget til næste Behandling kunde stille et Endringsforslag i den Retning, som jeg har antydet.

Mr. P. Bruun: Ved det af den ærede Ordfører Yttrede vil det formeentlig være klart for Thinget, hvori den Meningsforskel bestaaer, der finder Sted mellem Fleertallet og Ordføreren med Hensyn til det første Indstillingspunkt. Det er et Spørgsmaal, der vil komme for hver Gang, der er Tale om Bevillingen af visse Qvanta, uden at Prisen derfor er calculatorisk. Den ærede Ordfører henviste til Sammenligning med Beløb, bevilgede efter Capiteltaxten, og denne Sammenligning godtgjør tydeligt Grunden til Dissentsen. Derfor der istedetfor 1000 Tønder Havre, ligefrem bevilgede til Drug, havde været Spørgsmaal om 1000 Tønder Havre, bevilgede efter Capiteltaxt, vilde hele Udvalget have været enig i, at Indstillingen maatte udgaae. Men Forskjellen ligger i, at vi ikke ansee det for tilstrækkeligt, at Qvantummet er bevilget, men ansee det for nødvendigt, at Summen ogsaa bevilges, hvilket vilde finde Sted, hvis Prisen f. Ex. var ud-